

Point Five Gully

– verdens bedste vinterrute ?!

Tekst: Hans Bräuner-Osborne

Billeder: Carsten P. Jensen og Hans Bräuner-Osborne

Probably the most famous ice gully in Scotland, perhaps in the world – that's Point Five. Sådan starter beskrivelsen af ruten i bogen Cold Climbs som Carsten P. Jensen og jeg har lånt i klubbens bibliotek. Da Anders Strange samtidigt anbefaler ruten varmt, og vi i en anden guidebog læser at ruten nærmest definerer skotsk 5. grads isklatrung, så er sagen klar – den må vi klatre!

Midt i februar satte vi os så i flyveren til Glasgow, og i vanlig stil begyndte vi først for alvor at læse i guidebøgerne på vejen derover på jagt efter en lettere rute med kort tilgang, som vi kunne varme op på. Det blev dog til en jagt efter Utopia, da det hurtigt viste sig, at stort set alle ruter i Skotland er karakteriseret ved meget lange tilgange, hvor man oftest skal tilbagelægge 1000 højdemeter for at komme langt nok op i højden til at der er "god" is. Vi opgiver derfor hurtigt planen om en let opvarmningsrute og diskuterer alternativerne, mens vi kører de to timer i bil fra lufthavnen til Fort William – byen ved foden af det højeste bjerg i Storbritannien Ben Nevis (1344 m), hvor man finder de fleste vinterruter. Vi ankommer til hotellet omkring midnat, men heldigvis er baren stadig åben, så vi diskuterer videre over en pint. Og her kommer hjælpen så fra en uventet side, idet bartenderen foreslår at vi starter med at isklatre i The Ice Factor, der har verdens største indendørs isklatrevej! Da vi ikke kan komme på andre ruter med 1 minuts tilgang står sagen klar – næste dag kører vi derfor den halve time til væggen, der viser sig at byde på langt mere interessant klatring end vi havde forestillet os. Isen er en sjov blanding af is og sne, og der er ruter i alle sværhedsgrader inkl. konkurrence ruter fra de

seneste UK mesterskaber. Det var således særdeles underholdende og perfekt opvarmning til ruten, vi var kommet efter. Samtidigt får vi en del værdifuld beta fra instruktørerne i centret. Ugen før vores ankomst havde der været varmt, hvilket var gået hårdt ud over de nedre dele af de længste ruter (herunder Point Five Gully, der er en af de længste på godt 300 m). De siger, at Point Five derfor er meget tynd i bunden, hvilket ikke er det, vi havde håbet på at høre – især ikke fra skotter, der jo er verdensberømt for at klatre tynd is. Når de siger isen er tynd, må den jo være næsten ikke-eksisterende, tænker vi. De anbefaler derimod nogle andre ruter, som starter højere oppe, og dermed både er kortere og med endnu længere tilgang. Dårlig kombination! Vi er ikke kommet til Skotland for at lave en tilgang på 1200 højdemeter for at klatre 150 højdemeter is!

Om aftenen pakker vi vores fem korte 10 cm stubbie skruer, nogle standard 17 cm skruer og lidt blandet klippeudstyr (et halvt sæt kiler, 4 hexe, 2 friends og 4-5 slagbolte). Ruten ser rimelig straightforward ud på de billeder, vi har set, og vi bliver derfor enige om kun at medbringe

Carsten på snefeltet op til Point Five Gully.

ét 70 m halvreb og 75 m 5 mm statisk line. Sidstnævnte er til at trække rebet ned med, hvis vi mod forventning skulle abseile. Normalt topper man ud og går ned på den anden side af bjerget. En kontroversiel løsning, som jo har været debatteret en del på klubbens forum – nu skulle vi prøve det i praksis!

Næsten morgen står vi på parkeringspladsen ved tilgangen kl. 7.00, og der er allerede en del biler! Selvom det er midt på ugen er Ben Nevis alligevel meget besøgt. Vi begynder den lange travetur op mod C.I.S. hytten, som vi når knap to timer senere. Det meste af vejen er der en god sti, og efterhånden kan vi se alle ruterne på det berømte nordøst face. Ved hytten får vi hjælp af et par skotter til at pejle et par gullies og grater ud, så vi kan orientere os med sikkerhed, og herfra hytten ser Point Five faktisk fin ud – der er da is/sne hele vejen op! Der er masser af reblag på vej op ad bjerget – vi skulle vist være startet lidt tidligere, tænker vi, mens vi sætter i gang op mod Point Five. Der er også mange andre ruter i den retning, og vi ser til vores lettelse, at de fleste fortsætter op mod de højere liggende rute. Faktisk ender der med kun at være ét reblag foran os, hvilket er noget af et særsyn på Point Five, da den ofte vil have reblag fra start til slut af de otte reblængder. De fleste har åbenbart valgt det sikre og går mod ruterne, der stadig har tyk is højt på Ben Nevis.

Tilgangen fra hytten tager ca. en time – først på løse klippeblokke og så på et snefelt med stigende hældning (slutter vel omkring de 30-40 grader). Reblaget foran os er halvt oppe ad første reblængde, da vi når standpladsen ved bunden af ruten. Det er et par lokale fyre, der er foran os. Ham der sikrer har forsøgt sig fire gange tidligere på Point Five, men valgte en anden rute de første tre gange pga. kø! Fjerde gang vendte han om halvvejs oppe pga. en træet kæreste. Han er således meget imponeret over, at vi har kastet os over Point Five som vores første rute på The Ben! Well, i vores optik gælder det jo om at lave denne tilgang så få gange i livet som muligt!

Skotten, der fører første reblængde, har ikke klatret femte grad i flere år, og det går laaaaangsomt..... Den første reblængde er endda den letteste på ruten (et bredt slab på ca. 70° med forholdsvis tyk is), så Carsten og jeg kigger lidt misfornøjet på hinanden. Heldigvis klatrer andenmanden sikkert og hurtigt, så det hjælper en del på optimismen, da han når

standpladsen, og vi kan komme i gang. Carsten fører første reblængde hurtigt, men det får han ikke meget ud af, da der kun er plads til én på standpladsen. Han må altså pænt vente ved en skrue, mens den gode skotte klatrer første crux på ruten – et tyndt, smalt og fritstående gardin. Lidt senere er det mig, der fører

Hans har netop klatret andet crux – en tynd fritstående pillar.

dette crux på anden reblængde, og det er enormt underholdende klatring. Gardinet er kun et par meter høj, så jeg er ikke så nervøs for at den skal knække. Samtidigt er the gully begyndt at tage sin form, så jeg kan stemme ud på et tyndt lag is på højre side og få god balance. Reblængden er forholdsvis kort,

Carsten klatrer 3. reblængde, her kan man virkelig fornemme at man er i en gully.

Carsten fører det tekniske crux – The Rogue Pitch

Hans på standpladsen efter 5. reblængde.

så Carsten tilbyder mig også at føre tredje reblængde, der overraskende viser sig at være rutens mentale crux. Allerede på anden reblængde var ruten tynd og svært sikret (læs – test ikke dine stubbies!), men det viser sig at være vand i forhold til den næste reblængde, der starter med en fritstående søjle, der er så tynd, at jeg uden problemer kan nå hele vejen rundt med armene med en slynge til at sikre bunden. Også her er underholdningsværdien stor, idet jeg igen kan stemme ud på tynd rimis på klippen. Bagefter går ruten op gennem den smalleste del af the gully. Ruten er heldigvis ikke lodret her, men til gengæld er den umulig at sikre. "Isen" består af sne dækket af et tynd lag is, som jeg nærmest kan presse skruerne igennem. Flere gange misledes jeg til at tro, at jeg er kommet til et godt stykke is, men hver gang bliver jeg skuffet. Jeg lader et par gange stubbierne sidde, men jeg er 100% klar over, at de ikke vil kunne holde et styrt, så jeg fokuserer på at lave sikre økse- og crampon placeringer hver gang og ingen fejl! Klippen på begge sider er så solid, at der ikke kan placeres noget i den, men halvvejs oppe ad reblængden får jeg øje på et klippeudhæng, som har et rids, der ligner en perfekt kileplacering! Jeg klatrer op til ridsen, som jeg skal læne mig bagud i den ene økse for at nå. Jeg kan ikke se ridsen, men idet kilen glider ned i det, giver det en følelse af perfektion. Jeg klatrer således videre i troen på at den kile, som den eneste sikring på de 40-50 m, vil kunne holde et styrt.

Carsten på standpladsen efter 6. reblængde. For oven ses det sidste crux – en overhængende cornice som dog heldigvis havde en svaghed der "kun" var lodret.

Vi er nu nået frem til det tekniske crux på ruten: The Rogue Pitch, som Carsten kaster sig over. Selve cruxet er nemmest i højre side i starten, indtil den side bliver overhængende, hvorefter der skal traverseres til venstre. Da han kommer til traversen, kan jeg se, at Carsten kæmper med sig selv – det er første gang, han fører femte grad, siden han brækkede en ankel ved et førstemandsstyrt på isruten Borgeaux Left i Canada i 2004. Jeg kommer med et par opmuntrende tilråb, og til min store glæde ser jeg ham fortsætte opad med en selvsikkerhed, jeg ikke har set på is længe. Også denne reblængde er enormt underholdende teknisk isklatring, og samtidigt er isen endelig blevet tykkere.

Efter The Rogue Pitch skifter ruten karakter, idet hældningen aftager og fortrinsvis bliver til snefelter afbrudt af enkelte isfelter, hvori man kan sikre. Sneen er fantastisk, idet den er meget tæt pakket, og de fleste økseplaceringer føles således meget sikre. Vi får endelig gælde af vores 70 meter reb, idet vi reducerer de sidste fire reblængder til tre, og inden vi ved af det, står vi foran det sidste crux på ruten – den overhængende cornice ved toppen, hvor jeg dog heldigvis spotter en svaghed, hvor sneen "kun" er lodret. Da jeg når den, er det et godt stykke tid siden, jeg har haft mulighed for at sætte en skrue, og jeg bander lidt over vores fravalg af et snespyd, da jeg nærmer mig det lodrette stykke. Det er sgu lidt vildt at klatre lodret sne, men heldigvis er den kompakt, og placeringerne virker således forholdsvis sikre. Jeg fokuserer på at fordele vægten på alle fire økse- og crampon-placeringer og ikke trække/løfte for hårdt i nogen af dem. Det er en fed følelse at hamre øksene i det vandrette topplateau, og så trække hovedet op over kanten. Vinden rammer mig med et slag i ansigtet, og jeg mødes af den mest utrolige solnedgang bag nødhyt-

ten og top-mærket. Jeg topper ud og laver hurtigt et sneanker med mine økser, hvorefter Carsten klatrer det sidste stykke.

Top-plateauet er berygtet for at være svært at navigere på, da der er kanter, man kan falde ud over i alle retning undtaget mod vest. Vi får hurtigt pakket sammen, så vi kan komme så langt ned som muligt, inden det bliver helt mørkt. Mens vi roder rundt ved top-mærket for lige at tage det obligatoriske top-billede, får vi nærmest et chok da en enlig klatrer dukker op af mørket. Han har soloet en anden 5. grads rute og spørger, om han må følges med os ned. Det har vi selvfølgelig intet imod – især ikke da det viser sig, at han kender en smutvej tilbage til bilen, hvilket vel sparer os for en times nedstigning!

14 timer efter vi satte i gang står vi tilbage ved bilen. Det har været en fantastisk dag og en fantastisk rute med en fantastisk lang tilgang og nedstigning! Næste dag tager vi derfor en velfortjent hviledag på Oban destilleriet, før vi atter vender næsen hjem mod Danmark med trætte ben og smil på læben.

Solnedgang på toppen af Ben Nevis med topshelter (tv) og topmærke (th).